

(запобігти захворюванню), протікання хвороби (*перебіг хвороби*) тощо. Слід звернути особливу увагу на використання паронімів: *відчуття, почуття; лічити, лікувати; лікарняний, лікарський, лікарський, лікувальний*.

Окремо слід виділити проблеми передавання запозиченої лексики українською мовою, оскільки основний масив термінів, що увійшли у вітчизняний науковий медичний словник, є словами іншомовного походження. У таких термінах приголосні звичайно не подвоюються: *пасивні рухи* (англ. passive movements), *дифузний головний біль* (diffuse headache), *медичний персонал* (medical personnel). У деяких випадках маємо подвоєний приголосний при збігові однакових приголосних префікса й кореня: *анперцепція, іррадіювання*.

Особливої уваги потребує правопис досить поширених у клінічній терміносистемі епонімічних термінів. У медицині іменами авторів названі хвороби, операції, синдроми, симптоми, віруси, речовини, методи, клініко-лабораторні реакції тощо. Йдеться про збереження подвоєних приголосних у власних назвах іншомовного походження: *рефлекс Оппенгейма* (Oppenheim's reflex), *пендата Фалло* (Fallot's pentalody) та про способи передавання іншомовних літер *i, y* в українській мові у власних і загальних назвах: *плями Брушфільда* (Brushfield's spots), *оториноларингологічне відділення* (otorinolaryngologic department), *психіатр* (psychiatrist), *диспансер* (dispensary), *діагностична палата* (ward for diagnostics).

За чинним «Правописом» у власних і загальних назвах після голосного *чи ь* пишуться літери *ї, є*: *гангрена Фурньє* (Fournier's gangrene), *ножиці Дуаєна* (Doyen's shears), *симптоми Уїкхема* (Uikkhem's symptom). Варто звернути увагу на правопис термінів: *нітуїтрин, менінгомієліт, гіпонатріємія, кокаїнізм, тиреоїдит* тощо.

Порушення морфологічних норм найчастіше спостерігаємо при визначенні форми родового відмінка однини іменників чоловічого роду другої відміни у словах: *засіб, біль, нежить, кашель, струмінь, шлунок, бюлетень* (правильними є форми: *засобу, болю, нежитю, кашлю, струменя, шлунка, бюлетеня*). Слова на позначення окремих органів, частин тіла, а також іменники, що називають інструменти, у родовому відмінку однини мають закінчення *-а (-я)*: *міхура, мозочка, кореня, скальпеля, пінцета*, але: *мозку, кишечнику, стравоходу*. Закінчення *-у (-ю)* мають іменники, що означають назви речовин, лікарських препаратів: *кисню, воску, настою, аспірину*; назви процесів, станів, властивостей, ознак (зокрема назви хвороб і їх проявів): *імунітету, кровообігу, набряку*; назви почуттів, переживань: *болю, страху*.

Ділове спілкування передбачає інтенсивне вживання термінів і професійної лексики. Але необхідно мати відомості не лише про термін, а й про його здатність сполучатися з іншими словами. Під впливом лексичних і граматичних обмежень сполучуваності у мові формуються усталені моделі поєднання слів. Досить поширені стали вирази й у фаховому мовленні медика: *дотримуватися гігієни, перебувати на обліку, перебіг хвороби, супровідні відчуття*. Особливості сполучуваності слів визначають специфіку, своєрідність національної мови. Саме сполучення слів викликають труднощі при перекладі тексту зі спеціальності, наприклад: *завдати болю* (рос. причинить боль), *потребувати медичної допомоги* (рос. нуждаться в медицинской помощи), *хворий на грип* (рос. больной гриппом), *вагітність із нормальним перебігом* (рос. нормально протекающая беременность).

Знання нормативних варіантів аналізованих мовних одиниць, засвоєння базової медичної термінології в контексті її функціонування на лексичному та граматичному рівнях сучасної української мови, закріплення уявлення про сполучуваність та контекстуальне вживання термінологічної лексики у роботі з фаховим текстом уможливить використання медичної термінології у власному контексті, для вираження своїх думок і міркувань. Це сприятиме розвитку наукового мислення, що є показником вільного володіння мовним матеріалом.